Ristningen är i allmänhet synnerligen tydlig. Inskriften tyckes börja med ett mycket otydligt rakt kors, vilket ock Nordenskjöld antager. Uti **uibarn** och **bruþur** äro kännestrecken på **b** skilda av 2 cm mellanrum. Den avlidnes namn är **sulfu**; alls ingen anledning finnes att med C. F. Nordenskjöld och Ihrfors läsa sista runan som **r**.

Inskriften är följande:

+ **uibarn** + **risti** + **sten** + **þisa** × **iftiʀ** + **sulfu** + **bruþur** + **sin** +
5 10 15 20 25 30 35

Namnet **uibarn** har sannolikt uttalats *Vībærn* med andra ledens vokal obruten, jfr Lundgren, *Personnamn*, s. 7 *Abern*, s. 127 *Ingebern*, s. 159 *Kætilbern*. Ristningen **sulfu** motsvaras av fsv. **Sølva*, som ingår i ortn. *Søluostadh*, SD. VI, 144 (1349; gam. afskr.), Tjust, Småland, *Sølfuothorpe* (dat.), SD. ns. II, 398 (1411), möjl. Solfvarp, i Asby sn, Ydre hd, Östergötl., och utan u-omljud fsv. **Salva* i ortn. *Saluo qvarn*, SRP. n. 2596 (1392), trol. i Östra hd, Smål., och *Salusta*, n. 1523, 1965, 1982 (1380—83), nu Salsta, Flen sn, Södml., vilken uppfattning redan Wadstein, *Fornnorska hom. bokens ljudl.* s. 44 i Ups. univ. årsskr. 1890, uttalar rörande mansnamnet nom. **sulfa** L. 1237. Lundgren, *Personnamn fr. medeltiden*, antager naturligt nog namnet vara fem.; inskriften visar, att det är ett mansnamn, som i runsvenskan bör hava haft formen *Sǫlva*.

Översättning: Vibern reste denna sten efter Solva, sin broder.

47, 48. Ströbo äng, Herrstaberg. Kvillinge sn, Bråbo hd.

Pl. XVII. Fig. 1, 2.

Litteratur: L. 1093; W. 7; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 65, teckning; *Reseber.* 1861, s. 12, teckning av Ög. 47 och s. 14 av Ög. 48; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1872, II, s. 58, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 19, teckn.

---

a) Ög. 47.

L. 1093 nämner blott tillvaron av en runsten vid »Ringby, i en bäck», P. A. Säve anger dess plats i Ströbo äng, »vid rännilen, 25—30 steg öster om vägen», och fann Ög. 47 rest men Ög. 48 liggande i gräset. Omkring 1900 flyttades stenen till parken vid Herrstaberg, nära vars gräns den står rest, norrut från manbyggnaden.

Runstenens höjd är 1,50 m, bredden vid foten 55 cm, vid mitten 50 cm, i toppen 40 cm. Slingans bredd är 9—11 cm. Ämnet är rödaktig granit. Ristningen djup, tydlig.

Inskriften börjar med en tydlig punkt, 3 cm nedifrån, 5 cm uppifrån, framför namnet **þurfiuiþa**. Uti **þinsi** är sista runan med säkerhet **i**, icke **a**. Det kolon, som följer på **aftiʀ**, är otydligt. Det följande namnet är **isikl** med **s** som vänderuna, hela runan **s** kännes jämn med fingret, mellanstrecket löper i en fåra. Nordenskjöld läser **irikl**, men detta **r** är antaget på grund av fåror, som ej kunna vara huggna. Uti **asbun** är ock **s** vänderuna. Det följande ordet är **buru**, i vars **b** kännestrecken stå långt från stavens mitt och vars

sista **u** står på slingliniens krökning och har alldeles rakt kännestreck, vilket föranlett P. A. Säve att läsa ᚿ. Utom slingan följer så ordet · **sin** ·.

Inskriften är alltså följande:

Inom slingan: · **þurfiuiþa** · **risti** : **stin** · **þinsi** : **aftiʀ** : **isikl** : **faþur** · **sin** · **auk** · **asbun** : **buru**
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50

Utom slingan: · **sin** ·
55

Något namn, som motsvarar ristningen **þurfiuiþa**, lär väl icke finnas. Då runorna **fi** och **ui** följa på varandra, torde den senare rungruppen vara en rättelse av den förra, och namnet åsyftat att vara ***þuruiþa**, vilket kan tänkas vara en femininbildning till *Þorviðr*. Namnet **isikl** kan heller icke tydas, som det står; troligen är ***iskil** *Æskil* Äskil åsyftat. Uti namnet **asbun** är antingen **i** utelämnat före **u**, liksom kanske **r** efter detsamma, eller ock betecknar **u** vokalen *ø*, o, såsom hos Lundgren, *Personnamn: Abörn, Anbørnus, Gudbørn*. A. Kock, *Arkiv* 9, s. 146 f., förklarar dessa varianter som utvecklingar i obetonad stavelse av formen *-bjǫrn*. Det slingan slutande **buru** är förkortning för ***buru(þur)**.

Transskriptionen torde alltså vara följande:

Þorviða rēsti stēn þænsi æftiʀ Æskil faður sinn ok Āsbønn brōður sinn.

Översättning: Torvida reste denna sten efter Äskil, sin fader, och Asbjörn, sin broder.

b) Ög. 48.

På Ög. 47 finnes intet kors, bredvid densamma står däremot en sten, Ög. 48 (W. 8), vars enda ristning utgör ett enkelt kors, som säkerligen skall ersätta det saknade på den runristade stenen. På ett dylikt förhållande gives ett exempel uti de tre ristade stenarne invid varandra på Harby ören, Frestads sn, Vallentuna hd, Uppl. B. 85, 82, L. 412, 413. På B. 85, L. 412 står den egentliga inskriften och denna runsten saknar kors, B. 82, L. 413 innehåller i en slingbit blott uppgiften **fotr risti** · »Fot ristade», och en tredje sten därjämte visar ett tecknat kors. Alla tre bilda uppenbarligen en enda minnesvård.

Ög. 48 är av blåaktig granit, 1,23 m hög, 68 cm bred vid foten, 69 cm bred upptill.

Även denna sten flyttades med de andra till Herrstaberg, och står rest n.v. om manbyggnaden, 20 steg från utfarsvägen från gården norrut.

---

49. Rogslösa kyrkogård, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 1. (B. 920.)

Litteratur: B. 920; L. 1686; W. 186; *Ransakn.* 1667—84, teckning; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 643; Stephens, *ONRM.* III, s. 331 f.; S. Bugge, *Runverser* s. 301 i ATS. X.

I *Ransakning* yttras om denna runsten: »Uth på kyrkiogården recta vester ifrån wapnhuuszdören är belägen een steen öfwer thet lägerställe, som kommer storgården i Häsleby till».